

Петко Р. Славейков

Не пей ми се

Не пей ми се. И защо ли да пея
в тез години аз в каквито живея!
Как ся пеят славни песни за стари,
тамо, дето днешните са заспали?
Как се слави древна мудрост, юнаштво,
тамо дето днес от тях е сираштво?
Пеял бил съм и стихове нареждал,
коя полза и каква ли надежда,
като няма кой да слуша, разбира
туй, що пея, туй, що дрънкам на лира?
– Като няма в труд поету награда,
чезне песен, фантазия отпада.

Ах, напразно стар ся спомен тъй сили
да направи песните ми премили!
Веч за песни миналото не пита,
сегашното – люби лира разбита...
Славни песни днес нито са възможни;
веч за слава достойните измрели,
а живите кат че не са живели –
нечувствени, равнодушни, нищтожни...
– Народ, който глух на песни остава,
глуха вечно за него е и слава.

Кой да слуша като не ся намира,
ще окача нямата си аз лира
там в безводни и ронливи долини,
на безродни и бодливи глогини...

Нека там и ветрец струни подрънва,
нека глухо с звук на жалби покънва,
дор настане друг род с чувство по-знойно,
ново време, по за песни достойно...

1870

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов, Снежина Гилева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4222>]